

Scénář k videoreportáži

Boris Šlechta

//

„Takhle se dělají medvídci, vidíte? Mají čtyři nohy, vidíte to? Když děláte takzvaný dvouruční loutky, tak se dělají takhle, tady jsou nohy. Vidíte jo? Tady máte prsty a těma prstama můžete brát. A hlavou můžete točit těma palcema. Tady na tom základě těch dvouručních loutek je udělanej tehle ten slon. Toho vopravdu voděj dva vodiči.“

//

Boris Šlechta je básník, loutkář i loutkoherc, malíř a výtvarník, herec i milovník života. Narodil se 25. dubna 1937 v Chrudimi, kde zažil celou 2. světovou válku a osvobození.

//

„To se skutečně stalo, když jsem tam slyšel, jo? To “ vyzýváme občanstvo města Chrudimi, aby se okamžitě uchýlilo do svých domovů. K městu se blíží silná kolona SS, není vyloučeno, že budou střílet” A to vopakovali, já jsem se takhle klepal, když jsem přišel. Víte, znáte Chrudim, jo, když jdete do kopce, voni to tam zrušili a už to tam zase je, to mám velikou radost, to už zase jsou tam sochy. A tam, kde je ten Mlkuláš, tam jsem se zastavil a z té zatáčky vyjeli prostě ty kolopásový tahače, tanky a na tom seděli ty chlapi s těma černejma přilbama s tím SS a ze srandy na mě mířili, měli z toho strašnou srandu, ja jsem se takhle klepal. To byla pro mě největší hrůza, kterou jsem zažil, jo.“

//

„Jak byla další otázka? “Jak jste v dětství vnímal nacisty?” “jo, nacisty. Takže jsme si hráli na tom písku, jo, a najednou tam přišel kluk, kterej byl Němec. Jo? Ale byl to Čech, von prostěmluvil voběma, von byl prostě ze složený rodiny. Přišel, stoupl si a říkal těm holkám : tak holky vodteďka - se mnou musíte- mě musíte všichni poslouchat. Já jsem říkal: jakto? No protože já jsem Němec. Já jsem říkal - hele ty si jdi k těm němčákum a nás nech na pokoji. A von zrudnul a říkal : všechny vás nechám zavřít, já to řeknu tatínkovi. A představte si, já jsem chodil skoro furt do kostela, modlil jsem se, aby na to zapomněl. Já z toho měl příšernou hrůzu.“

//

„Největší hrůza byla, že jsem v pětáctyřicátým, příšernej zážitek viděl, jak lidi ženou dva Němce -důstojníka, který měl servaný, to si sám sundal, distinkce. A Češi ho prostě mydlili železnejma tyčema, takhle po něm tekla krev, nakonec na něj hodili deku a ta deka úplně prosákla tou krví. Čili něco hroznýho, já už jsem tam nešel a můj brácha říkal, že nakonec je voba dva zastřelil náš policajt v černý uniformě ze

samopalu u hřbitovní zdi. To je skutečněj fakt a před kostelem leželo asi čtyry nebo pět mrtvejch Němců a byli přikrytý pytlem. A vod tý doby prostě, když tam jdu, tak mám takovou takovej zvláštní pocit.“

//

V 50. letech vystudoval pan Šlechta Vyšší školu uměleckého průmyslu v Praze a stává se z něj výtvarník a loutkář. Od 60. let působí v loutkovém divadle v Hradci Králové coby loutkoherec i autor her, působí v Hradci i Pardubicích jako herec v místních divadlech.

//

(hra s loutkou) „Doufám, že seš v pořádku. “Proč bych nebyl?”Počkej. “No co?” Zase špatně stojí. “seš starej páprda”No tak co to máš.”a vozdobu, hele tady jsou holky”No a co jsi myslel? “ mě se líběj”Jo? Neříkej. “no, tahle je pěkná”“

//

Jako výtvarník je autorem několika desítek nádherných obrazů a coby spisovatel tvůrcem mnoha báječných básní i povídek, zejména pro děti.

//

Pan Šlechta nás při dvou našich návštěvách neuvěřitelně zaujal i okouznil a vždy jsme odcházeli naprosto plni dojmů, moc děkujeme.

//

„Takhle vypadá moje nejúspěšnější knížka básní. Vidíte na to?

*Na tebe sonet skládat nemohu,
vždyť nevyznám se v teorii slov,
že miluju tě , víš.*

A láska tvá je osud můj.

A jedna z katastrof.

*Vždyť já ženy dvě jsem měl, tys byla druhou z nich
a láska podobu tvou dostala.*

Tvé oči a tvůj smích.

*Tak hledám jiskru lásky tvé, co spadla v temný kout,
jak rád bych ji zas rozhořel a hrál se ní, já bloud.*

Což všechno bylo mámení a nesmyslný sen?

Já zapomenout nemohu.

Čekám tě , každý den.